

bringsforslaget under Nr. 75 har den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 3die Vælgkreds bemærket, at man ikke har taget i Betænkning, at lade hele Placaten af 31te October 1766 blive hævet; jeg maa imidlertid ansee det for at være det i og for sig Rigtigste, naar der er Spørgsmaal om at lade en Lov som denne emanere, saa kun at ophæve Bestemmelserne i Placatens §§ 2, 3 og 4, som angaae Forhold, der staae i Forbindelse med Gjenstandene for det foreliggende Lovudkast, forsaavidt nemlig de vedrøre Hedeafbrænding og hvad dermed staaer i Forbindelse; Placatens § 1 omfatter derimod, som antydet af den ærede Rigsdagsmand, andre Forhold, navnlig det, hvor Nogen, der vogter Kreaturer paa Heden eller har andre Forretninger der, gjør Skid paa Heden, for der ved at varme sig, ligesom den ogsaa omfatter et andet Forhold, som ligner dette noget; det er derfor klart, at hvis man tillige hæver § 1, saa borttager man en Bestemmelse, uden hvilken man vil komme til at savne et Værn, man nu har. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede vel, at man vilde have et tilsvarende Forebyggelsesmiddel i Udkastets § 20, men jeg troer ikke, at det vil være tilstrækkeligt; deri indholdes nemlig kun den Forpligtelse, som maa paahvile Enhver, til at undgaae, hvad der kunde fremkalde eller befordre Brandfare; men det, der er Gjenstand for Placatens § 1, har en saa eiendommelig Charakter, at jeg rigtig nok ikke troer, at man, uden ialtfald ved en særdeles fjern Analogie, kan bringe det ind under Bestemmelsen i Lovudkastets § 20, og jeg vil, som sagt, derfor ansee det for rigtigere at indskrænke Ophævelsen af den nævnte Placat til kun at angaae dens §§ 2, 3 og 4. Den ærede Rigsdagsmand her ligeoverfor (Schulin) har med Hensyn til § 42 bemærket, at der ikke vil have nogen tilstrækkelig Regel i Paragraphens Slutningsbestemmelse, hvorefter den i Paragraphen omhandlede Skade skal betragtes som Brandskade. Han meente derfor, at det vilde være hensigtsmæssigt at optage i Paragraphen en Bestemmelse om, af hvem denne Erstatning for påført Tab skulde udredes, saafremt Forholdene maatte stille sig saaledes, at der ikke var noget Assurancecompani, der kunde komme til at bære den; denne Formening kan jeg ikke dele. Jeg

troer, at det, som maa være denne Lovs Op-gave, efter det Stibhold, den har, er, at bestemme, fra hvilket Synspunkt man skal betragte den Skade, som påføres En derved, at Brandvæsenet gaaer ind paa hans Eiendom og foretager saadanne Handlinger i det Offentliges Interesse, som kunne komme til at medføre Skade for ham; jeg troer, at man har gjort, hvad der kan gøres i denne Lov, ved netop at angive det Udgangspunkt, den Maade, hvorpaa Skaden skal betragtes, idet man siger, at det er at ansee som Brandskade, og det maa vistnok i ethvert enkelt Tilfælde overlades ialtsald til Domstolenes Afgjørelse, hvem Forpligtelsen til at udrede Erstatningen maatte paahvile. Jeg vil under alle Omkæндigheder have stor Betænkelse ved, at der, hvad jeg dog ikke kan forudsætte, i Loven blev optagen en Bestemmelse, der med Hensyn til Udredelsen af Erstatningen gik den Vej, som den ærede Rigsdagsmand paapegede; saaledes, at det — jeg forstod forresten ikke ganske hans Ytringer i saa Henseende — enten blev Politikassen eller Amtsrepartitionsfondet, som denne Byrde egentlig skulde paavælttes. Efter min Mening gjør man bedst i, at lade det beroe ved, hvad Paragraphen indeholder, saaledes som den nu er redigeret.

Den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, opfattede ganske vist de Forretninger, som paahvile en Justitsminister, fra et altfor lempeligt Synspunkt, naar han meente, at hans Forretninger ere for mange til, at han saaledes umiddelbart kan give sig af med Affattelsen af Love. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand feiler, naar han antager, at ikke netop Affattelsen af de Love, som forelægges Rigsdagen, skulde være en særdeles Gjenstand for vedkommende Ministers Omhu og Opmærksomhed; men i Forbindelse hermed skal jeg meget gjerne indrømme, at det godt kan undgaae Ministeren ved Affattelsen og selv ved Gjenensynet af Lovene, at der er indkommet et eller andet Udtryk, som ikke kan staae Prøve for en meget streng Kritik, og jeg vil ligeledes gjerne indrømme, at der er et Uheld tilstede med Hensyn til den Stilling, hvori Ordet „Enhver“ og de andre af ham paapegede Ord